

Hoe was het? Dat vraagt de redactie iedere week aan bezoekers van schouwburg, museum, galerie of bioscoop.

Salut Copain

Locatie: De Blauwe Zaal

Datum: 19-02-2018

Leuk? ★★★★★

Zowel in de comedyserie *Friends* (1994-2004) als in *How I met your mother* (2005-2014) zit een aflevering die draait om een doodsaai, quasi-intellectuele theatervoorstelling in een donker vestzaktheatertje, gebracht door acteurs in existentialistische zwarte truien die lachwekkend loodzware levenswijsheden debiteren.

Salut copain ('hallo, vriend') zou precies zo'n voorstelling zijn, als het niet zo'n steengoed, absurdistisch stuk was, zonder reserve gebracht door de jonge theatermaakster Dounia Mahammed (1990, Brussel).

De Blauwe Zaal is van voor naar achter leeggeruimd, alsof hij straks gedweild zal worden. Het zaallicht is aan, de gordijnen zijn open. Vanuit de hoek maakt zich een smalle gestalte los, die aarzelend op de kijkers komt afgelopen en een volmaakt verward verhaal begint, dat nog geen vijftig minuten in beslag zal nemen.

Gaat het?

Een van de eerste dingen die ze vraagt: 'Gaat het? En hoe gaat het?' Af en toe rent ze een rondje, neemt een slok water of kliert wat op een mondharmonica. Ze houdt betogen die nergens heengaan en stelt vragen die ze direct daarna weer bevraagt. Af en toe doet ze een boude uitspraak, waar ze dan weer zo van schrikt dat het vragenvuur weer begint.

Salut Copain is met recht 'een voorstelling van gedachten' genoemd. Het zijn de gedachten van inspiratiebronnen als Paul Auster, de poppenspeler en kluizenaar Jozef van den Berg en, vooral, Daniil Charms. Het is ook Beckett, Ionesco en Herenleed.

Het wonder is dat je vanaf de eerste tot de laatste seconde aan haar lippen hangt en gebiologeerd blijft kijken naar de groteske choreografie waarmee ze haar betoog van een extra laag voorziet.

Aan het einde onderbreekt ze, tot het bittere einde toe ontwapenend, het applaus om te zeggen dat we onderweg naar buiten een koekje uit de gereedstaande koektrommel mogen pakken.

Salut copain is niet voor iedereen. Het is een korte, intense, literaire monoloog, die veel vraagt van de toehoorder, en zeer veel van de actrice.

Dounia Mahammed geeft nog meer dan dat: ze geeft alles.

Ingmar Heytze